

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiae Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De tactu intrahente. Cap. LVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

Ordo charitatis.

fundendo, summam operationem suam consummaverit, hoc est, spiritum suum ad expirationem impulerit, & aliquantisper à diuino spiritu acta, confota, & circumplexa fuerit, denuò illuminata ratione euolare debet ad colligendum plus mellis, & pari fecunditate reuolare in dilectum. Er in his charitas debite ordinatur, cum mens humana supra singula quaeque requiescere nouit, secundum quod utile fuerit spirituali profectui, ex omnibus fugendo mellis suam dulcedinem diuinae potentiae, bonitatis, magnitudinis, largitatis, & similibus, qua iterum reuoluit in proprium aluearium, hoc est, in amabilem illam originem, unde omnia profluxerunt. Ad hoc enim haec euolutionis vicissitudo proprie celebratur, ut semper maiori uberiorique fecunditate in dilectum reuoluitur.

De tactu intrahente. Cap. LVII.

Intraçtio spiritus.

Secundò, prefato tactu spiritus intrahitur in intimum animae, imò in intimum diuinae fruitionis, exigens nos liquefieri in nobis, & ad nihilum redigi in diuinam unitatem, ac mori quodammodo in aeternam felicitatem: hoc est, in amorem illum vnicißimum ac simplicissimum, qui Patrem & Filium in vna fruitione complectitur, ubi amorosus spiritus in suauissimo amplexu diuini amoris baptizatur, ita ut omnes vires nostrae deficiant. Haec intraçtio quidam internus contactus est, ex superessentiali unitate Dei procedens, in quo amorosi spiritus in vno amore cum Deo quodam amplexu efficiuntur penitus liquefacti. Nec mirum, quia super hunc tactum in ipsa silenti tranquillaque spiritus essentia, incomprehensibilis quaedam claritas emicat: & haec est excellentissima Trinitas, habitans in intimo spiritus, ex cuius diuitiarum & deliciarum profuuo tactus iste causatur. Et quamuis ratio illuminata & intellectus cupiant prospicere in intimum spiritus ad cognoscendum de isto tactu, tamen non potest ipsis contingere: quia diuina claritas tunc superemicans, hunc tactum causans, sua claritate obtenebrat omnem visum & intellectum, creato tantum lumine illustratum, sicut praesentia solis obscurat lunam: & stellas, cum tamen à sole ipso lumen suum recipiant. Quamuis ergo ratio & intellectus praesentibus stare seu gradum sistere compellantur, virtus tamen amatoria superior (quae sicut intellectus ad notitiam, sic ad gustum ipsa diuinitus inuitatur aut trahitur) amoris sui impetum prosequi cupiens, progredi non omittit. Nam ipsa magis delectatur in amplexu diuinae fruitionis, quae potius ad gustum pertinet, quam ad visum. Sic igitur ratione &

one & intellectu præ nimia claritate excacatis aut caligantibus & in
 ianuis excubantibus, amatiua vis cum Moyse intrat *caliginem* impetu
 magno: quia quendam spirituales insatiabiliter esuriētem impulsū
 comprehendendi bonum increatum acquirat, veluti si totum pelagus
 glutire minimus conaretur pisciculus. In hoc impetu tres vires superi-
 ores, sua vigorosa operatione seipsas exercendo funditus extenuant,
 annihilant, & in propriam deficientiam perducunt, vt feliciter efflu-
 entes absorberi valeant in immensa diuinitate sanctæ Trinitatis. Exem-
 plum horum capere possumus in Deo, cui omnibus assimilari debe-
 mus, non solum secundum humanitatem, verum etiam secundum di-
 uinitatem, cum *ad suam similitudinem* etiam nos creauerit. Quemad-
 modum ergo Deus suum habet effluxum & influxum, quia effluit
 naturaliter veritate & amore: quia veritas æterna à Patre generatur, &
 amor æternus ab utroque procedit: ita etiam super omnia exercitia
 debemus effluere notitia quadam veritatis omnium rerum, quæ
 nos in Deum ducere possunt: & amore, quem colligere debemus ex
 creaturis, veluti mel ex floribus, ad subuehendum in increatum amo-
 rem. Etiam influit Deus naturaliter sua vnitatem & essentia: quia vni-
 tas diuinæ naturæ intrahit tres personas in nexu aut vinculo amo-
 ris, & diuina essentia consequenter comprehendit atque complecti-
 tur vnitatem naturæ circumplexu quodam fructiuo in eminenti a-
 more. Sic pertinet etiam ad vinculum, aut nexum nostri amoris, im-
 pulsi amore diuino, intrahere vires nostras in vnitatem spiritus no-
 stri secundum modum quem præfatus sum: sicque ulterius in simpli-
 cem vnitatem essentia nostræ superascendimus, vbi diuinam vni-
 onem suscipimus, & eius dulcissimam fruitionem prægustamus. Et sic
 incipit amorosa anima quiescere ab omni operatione *sub umbra il-*
lius, quem desiderauit, ita vt fructus vmbrae dulces fiant *gutturis*
 suo. Ipsa etiam peruenit ad lectulum dilecti sui, vt suauiter ibi dor-
 miat, otiosa ab opere, submersa in diuino amore: ibique diuinam
 patitur intra se operationem, (sed hæc passio dulcis est) transforma-
 ta in claritatem & amorem Dei, sicut ferrum in igne transforma-
 tur in claritate & calore, cum sit de natura sua nigrum & frigi-
 dum. Hæc est via regia, qua anima veniat à creato lumine in lumen
 increatum, vbi suam veram habet originem, ad quam vt peruenia-
 tur, omnes eius impulsus à principio ordinari debent. O anima mea,
 vbi profluxus tuus sumpsit exordium? Nonne effluxisti ex abyflo
 diuini

Exod. 10.

Genes. 1.
Effluxus, &
influxus di-
uinus.

Cant. 3.

Anima est
sentia.

diuinitatis velut essentia ex essentia, vita de vita, lumen intellectuā-
le de lumine intellectuali, sed creaturaliter, nō essentialiter? Tu nō es
Deus de Deo, sed es deificāda à Deo. Tam fortis autem cōnexio, & tam
excellens cōnitiō est inrer vōs, quōd nunquam abolenda est, nunquā
in aeternum separanda. Vnde sicut Sol iste materialis in sua rota lux
quādam est essentialis, radios suos vbique dispergens: qui radij licet
non recipiant partem de essentiali claritate solis, attamē aeternā inha-
sionem cum sole habent, per quam in esse cōseruantur, ita quōd eodem
momēto, quo inhaesio illa dissipatur, etiā esse ipsius radij euacuatur: sic
etiā anima ab infinita diuinitatis abyfso profluxa, aeternam quādam
contiguationem, vnde conferuatur & alitur, cum sua origine retinet,
quia si huiusmodi contiguatione interciperetur, eodem momēto anima
ad nihilum redigeretur. Sicut igitur quis per radium in rotam solāre
ducitur, sic à sensibus exterioribus & viribus ad interiores, ab interio-
ribus inferioribus ad superiores, & à superioribus ad vnitatem essen-
tia ipsius animā, & ab ea consequenter in primam originē ducimur.

De triplici manifestatione luminis. Cap. LVIII.

Consequenter pro clariori informatione de ista intractatione ha-
benda, est sciendum, quōd postquam vires intellectuāles intractā-
tā fuerint in vnitatem spiritus, & vnitas spiritus se immediatē
praesentauerit & collocauerit coram Deo, tūc ex diuina vnitatem irra-
diat lumen quoddam in eleuata vnitatem spiritus nostri sub triplici se si-
militudine manifestans. Primō, vt caligo, de qua infra dicam. Secun-
dō, vt serena traquillitas ab omnibus formis depurata, veluti caelum
serenum absque omnibus formis nubium, qua homo omnem confi-
derationem & differentiam rerum & imagines amittit, simplici qua-
dam vniformiq̄ue claritate circumfusus & perfusus.

Oculus sim-
plex anime
quis.

Istam intellectuālem claritatem possumus appellare oculum sim-
plicem, ad quem peruenitur hoc modo. Intellectus & superior affectus
aut amatiua vis pariter gradiuntur ad perueniendum in Deum, vsq̄
ad extremum, quō intellectus pertingere potest. Tūc intellectus cum
omni consideratione manet foris, & vis amatiua sola ingreditur, &
se eleuat ad nuditatem cogitationis, quā est simplex oculus animā, seu
cor animā, quo Deus videtur, sicut Christus ait: *Beati mundo corde,
quoniam ipsi Deum videbunt.* Iste simplex oculus late apertus est, &
habet intuitum simplicem sine consideratione aut inquisitione: quia
in nuda cogitatione lux quādam intellectuālis effulget, quā nec sen-
sus, nec

Math. 5.